

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a treia după Rusalii (Despre grijile vieții)

ÎPS Bartolomeu Anania

Prima grijă menționată aici (în Evanghelie, n.n.) este preocuparea excesivă a omului de a strânge cât mai mulți bani și de a-i păstra exclusiv pentru sine. Nu puteți să slujiți la doi domni: lui Dumnezeu și lui Mamona, acesta din urmă fiind zeul banului, al avariției, al egoismului, al posesiunilor materiale. Așadar, nu bogăția în sine e rea (printre prietenii Mântuitorului s-au numărat și oameni bogăți), dar ea e primejdioasă prin aceea că poate deveni un viciu. În acest caz, nu omul stăpânește banul, ci banul îl stăpânește pe om, așa cum se întâmplă, de pildă, cu alcoolul, cu fumatul sau, mai nou, cu consumul de droguri. Dumnezeu e bogat, dar e generos. Iov era un om foarte bogat, dar l s-a asemănat lui Dumnezeu tocmai prin aceea că era și foarte generos: din averea lui îi ajuta pe toți nevoiașii, fapt de care s-a ținut seama când, după încercările la care fusese supus, și-a redobândit averile.

A doua grijă este aceea pentru hrană și îmbrăcăminte. În cele mai multe ediții românești ale Noului Testament se spune: Nu vă îngrijiți pentru viața voastră ce veți mânca și ce veți bea, sau cu ce vă veți îmbrăca. Această expresie e moștenită din vremea când limba română încă nu cunoștea diferențierile și nuanțele de acum. Dacă am urma această poruncă în litera ei, ar însemna, pur și simplu, să nu muncim, să nu facem nimic pentru noi înșine și să așteptăm că totul să ne vină pe de-a gata, cu atât mai mult cu cât ni se dau ca exemple păsările cerului și crinii câmpului! Aceasta însă ar fi în contradicție cu numeroasele locuri din Sfânta Scriptură în care ni se spune că omul trebuie să lucreze, adică să producă, atât pentru el, cât și pentru obștea din care face parte. Munca și capacitatea omului de a munci sunt un dar al lui Dumnezeu. Știm, de asemenea, că Dreptul Iosif era dulgher de meserie și că muncea pentru întreținerea casei. Ucenicii lui Iisus, cei mai mulți, aveau meseria de pescari și au exercitat-o nu numai înainte de chemarea la apostolat, dar și după învierea Domnului.

Așadar, nici pe departe nu ni se interzice „să ne îngrijim” de trebuințele noastre firești. În realitate, verbul nu este „a te îngriji”, ci a purta grijă, cu sinonimul a te îngrijora. „A te îngriji” exprimă o activitate, pe când a te îngrijora anunță o stare de spirit care constă în neliniște, frământare, tulburare, preocupare presantă, poveră, stres.

În lumina proniei lui Dumnezeu, niciuna dintre grijile noastre, îngrijorările, ostenele sau vreun lucru asemenea nu va aduce ceva veșnic, ci toate vor trece de-ndată.

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

Smerita cugetare

Pe urmele sfinților

Sfinții Doctori fără de arginți, tămăduitori în numele lui Hristos și misionari ai Lui

Biserica i-a numit „Sfinți doctori fără de arginți” pe fericiii, bineplăcuții lui Dumnezeu și făcătorii de minuni Cosma și Damian din Arabia, Cosma și Ioan, Talaleu, Cosma și Damian din Roma, Ermolae, Pantelimon, Anichit și Fotie, Diomid, Luca, Arhiepiscopul Crimeii etc.

Preot Liviu Petcu | Doxologia.ro

Despre viața, minunile, vindecările și pătirile lor găsim relatări în sinaxare. Din acestea citim că, după porunca Evangheliei, unii dintre acești mari sfinți au cutreierat orașele și satele, propovăduind pe Hristos și vindecând pe cei bolnavi. Din iubire fierbinte față de Dumnezeu și față de semenii, ei nu luau niciodată plată pentru serviciile lor, respectând porunca Mântuitorului Hristos Care a spus: „În dar ați luat, în dar să dați” (Mt. 10, 8). Ca urmare a acestor minunate fapte, lumea i-a supranumit „doctori fără de arginți”.

Deoarece vindecarea era dată nu atât de medicamentele prescrise, cât de rugăciunea lor fierbinte către Dumnezeu, singura lor plată modică era ca cel tămăduit să îmbrățișeze adevărata credință în Hristos Domnul. Pentru credința puternică și smerenia lor adâncă, dar și pentru modul în care au înțeles, au trăit și au transpus în fapte învățătura evanghelică, Dumnezeu i-a învrednicit de darul de a face minuni. Cei ce-i întâlneau pe sfinții lui Dumnezeu se converteau la creștinism, primind și tămăduirea sufletului, alături de cea trupului.

Sfinții Doctori fără de arginți Chir și Ioan

În timpul tratamentului, unii dintre acești sfinți tămăduitori îi primeau pe cei atinși de felurite boli în casa lor, cu toată dragostea, iar pe cei imobilizați la pat, ei înșiși îi purtau pe umerii lor, căutând să le vindece toată neputința și durerea.

Alături de tratamentul și îngrijirea medicală, Sfinții Doctori fără de arginți recomandau bolnavilor să se nevoiască în rugăciune și în pocăință. Pe lângă consultațiile medicale, feluritele vindecări și izgoniri de duhuri necurate, ei răspundeau mai ales învățătura lui Hristos și vegheau neconștient ca toți creștinii convertiți să calce drept, după cuvântul Evangheliei și să nu apostazieze. Această misiune le-a adus în cele din urmă și moarte martirică.

(continuare în pagina 2)

Sfinții Doctori fără de arginți, tămăduitori în numele lui Hristos și misionari ai Lui

Preot Liviu Petcu | Doxologia.ro

(continuare din pagina 1)

Din Viețile Sfinților aflăm că, atunci când săvârșeau tămăduiri, se adresau celor bolnavi: „Nu numai mâinile punem peste voi, căci cu puterea noastră nimic nu putem face. Toate le lucrează prin noi tăria cea atotputernică a lui Hristos, Unul adevăratul Dumnezeu, în Care, de veți crede cu neîndoială, îndată veți fi sănătoși”.

Mare e în fața lui Dumnezeu medicul credincios, competent și iubitor de oameni

Printre învățăturile sale mântuitoare pe care ni le îmbie să ni le însușim și să le transpunem în fapte, **Sfânta Scriptură face referire și la respectul pe care îl datorăm medicilor**. Astfel, în cartea Înțelepciunii lui Isus Sirah (cap. 38, 1) stă scris: „Cinstește pe doctor cu cinstea ce i se cuvine, că și pe el l-a făcut Domnul”; „Și doctorului dă-i loc că și pe el l-a făcut Domnul și să nu se depărteze de la tine, căci și de el ai trebuință. Că este vreme când și în mâinile lui este miros de bună mireasmă” (Is. Sir. 38, 12-13). Este o misiune mare, de maximă importanță, nobilă și sfântă aceea de a fi medic, de a ajuta la menținerea vieții și la sporirea ei, de a alina durerea și de a tămădui suferința.

Sfântul Vasile cel Mare, unul dintre marii luminători ai Bisericii, numește medicina „artă”, care ni s-a dat de către Dumnezeu, spre ajutor, căci ea ajută, atât cât se poate, pe bolnavi: „Fiecare artă ne-a fost dată de Dumnezeu ca ajutor pentru natura noastră slabă. Spre exemplu: agricultura ne-a fost dată întrucât cele ce cresc de la sine din pământ nu sunt îndeajuns pentru satisfacerea nevoilor noastre; apoi, arta țesutului, fiindcă purtarea îmbrăcăminte este necesară și pentru bună-cuviință și pentru apărarea de influența dăunătoare a aerului; și arhitectura (zidăria) la fel, și tot astfel și arta medicală. Deoarece corpul nostru, din cauza slăbiciunii lui, este supus la diferite influențe păgubitoare, parte venind din afară, parte născute dinăuntru, prin mâncăruri, și suferă, când din cauza abundenței, când din lipsă, de aceea ni s-a dat de către Dumnezeu, conducătorul vieții noastre întregi, arta medicală, ca un model pentru vindecarea sufletului, pentru ca prin ea să se taie ceea ce este de prisos și să se adauge ceea ce este de nevoie. Căci, precum n-am fi avut nevoie de inventarea și munca agriculturii, dacă am fi rămas în paradisul desfătării, la fel n-am avea nevoie de nici un ajutor medical pentru înlăturarea durerilor, dacă am fi rămas liberi de orice durere, așa cum ne era dat după creare, înainte de cădere”. (Sf. Vasile cel Mare, *Regulile marii*, I, 55, R. I, PSB, vol. 18, p. 296-297).

Urișa responsabilitate, greutatea misiei dar și cinstea și prețuirea de care se bucură cei care au răspuns chemării lui Dumnezeu pentru a îmbrățișa această artă au fost evocate succint de către același Sfânt Părinte: „Toți cei care vă îndeletniciți cu medicina știți că chemarea voastră înseamnă grija față de om. Și mi se pare că cel care pune știința aceasta înaintea tuturor celorlalte îndeletniciri, cărora își poate închina omul răvna, și-a găsit judecata cuvenită și nu s-a depărtat de ceea ce trebuie crezut; în schimb e tot atât de adevărat că de lucrul cel mai prețios dintre toate, care este viața, îți vine greu să fugi ca de ceva dureros atunci când nu poți reda cuiva sănătatea”. (*Epistola 189, PSB, 12, p. 183*).

În **scrierile Spiritualității Ortodoxe** mai vechi sau mai noi, ni se subliniază că este mare în fața lui Dumnezeu medicul credincios, fără de arginți, cu inimă primitoare și iubitor de oameni. Astfel, marelui Avvă și eremit egiptean **Antonie cel Mare** († 356) i s-a descoperit de la Dumnezeu în pustiu următorul lucru: „În oraș, există cineva asemenea ție, un medic care dăruiește din prisosul științei sale celor nevoiași și care cântă în fiecare zi Trisaghionul (cântarea «Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte Fără de moarte, miluiește-ne pe noi» - n.n.) împreună cu îngerii”. (*Patericul sau Apotegele Părinților din pustiu*, Trad. de Cristian Bădiliță, Edit. Polirom, Iași, 2007, p. 49). Se prea poate ca de aici să fie inspirată și acea sintagmă prin care credincioșii noștri îi numesc pe medicii buni, de vocație, competenți, animați de iubire, care știu să le asculte păsurile, să-i înțeleagă, să le explice limpede starea bolii și posibilitățile de vindecare, îngerii în halat alb și mesagerii ai vieții, cărora nu se sfiesc a le săruta mâinile prin care Dumnezeu a lucrat vindecarea.

Frământările unui medic priceput, devotat și misionar al lui Hristos

În volumul **Patericul secolului XX** (traducere de Daniela Filioreanu, Editura Cartea Ortodoxă, Galați, s. a., p. 64-65) alcătuit de Klitos Ioannidis, ni se istorisesc frământările unui medic pătruns de credință și de dragoste creștină, care, fiind un foarte bun specialist, medic priceput și devotat, dorea să devină, printre studenții săi, și un bun misionar al credinței creștine. Astfel, medicul la care se face referire, Gheorgos Papazahos, era – așa cum am amintit și mai sus – și profesor universitar la Facultatea de Medicină, Universitatea din Atena, Grecia. În dialogul cu interlocutorul său, Klitos Ioannidis, el îi menționează despre una din convorbirile cu duhovnicul său – Părintelui Porfirie Bairaktaris († 1991) – părinte duhovnicesc din Grecia, recunoscut și ca mare vizio-

nar, încărcat de darurile Duhului Sfânt. Dialogul a decurs astfel:

— La Universitate predau cardiografia ca disciplină opțională. Deoarece cardiografia prezintă un interes deosebit, fiind practică de toți cardiologii, nu sunt studenți care să nu vrea să urmeze acest curs. Astfel, de cele mai multe ori, amfiteatrul este plin de studenți. Le mai spun glume, anecdote, râdem împreună, îi iubesc, mă iubesc și ei – pe scurt, avem o relație cordială.

Astfel, de multe ori îmi venea în minte o idee pe care, în cele din urmă, i-am mărturisit-o **părintelui Porfirie** ca pe o dilemă de-a mea:

— Părinte, copiilor acestora le vorbesc ore întregi despre cardiografie. Ei primesc orice-aș spune eu. Și dacă-i iubesc și ei mă iubesc pe mine. În afară de cardiografie, pe care o vor folosi câți ani ... – douăzeci, treizeci, patruzeci, haide, cincizeci de ani de medicină – n-aș putea să le vorbesc și despre ceva duhovnicesc, ce durează o veșnicie? Să le spun să-l iubescă pe Hristos, să se mărturisească, să se împărtășească și să se ducă la biserică ... Desigur, pe mine Universitatea mă plătește să predau cardiografia, nu să propovăduiesc. Și la urma urmei, poate că unii dintre studenți nu vor să le vorbesc despre asemenea lucruri, sau poate chiar nu cred în Dumnezeu. Dar de ce nu, vreodată, după ce voi termina lecțiile de cardiografie, pe care studenții le aplaudă, așa cum îi aplaud și eu pe ei, n-aș putea să le zic: «faceți un pas și către Hristos» ...

Ascultați ce mi-a răspuns părintele Porfirie:

— Și unde este dilema? Când te duci să predai, ești împărțit?

— Da, părinte, sunt.

— Te împărtășești duminică?

— Mă împărtășesc cu binecuvântarea sfinției voastre.

— Atunci, în amfiteatru intră Însuși Hristos. La ce-ți mai trebuie cuvinte, dacă Îl ai pe Hristos în tine când vorbești la catedră? Lasă-i în pace. Să nu le spui nimic.

Klitos Ioannidis: Iată cum abordează lucrurile un om cu adevărat înduhovnicit, care trăiește prezența lui Hristos ...

Medicul Gheorgos Papazahos: Iar prin cuvintele sale, practic m-a determinat să mă duc întotdeauna împărțit la amfiteatru”.

Fără îndoială că acest medic era mereu pregătit suflătește să primească Sfânta Împărțășanie, de care se îndulcea cu dezlegarea și binecuvântarea duhovnicului său, care era un părinte harismatic. Dacă tot am adus în atenție și această temă, subliniem că primirea Sfintei Împărțășanii mai des sau mai rar este o problemă nu foarte complicată; o rezolvă și Sfântul Ioan Hrisostom și alți Părinți, al căror răspuns dacă l-am rezuma, ar suna cam așa: Te pregătești des și cum cere Biserica pentru primirea Sfintei Împărțășanii? Atunci împărtășește-te des. Te pregătești rar? Împărtășește-te mai rar. Deci, cu alte cuvinte **Sfinții recomandă primirea Sfintei Euharistii după o prealabilă și completă pregătire**.

(continuarea în numărul viitor)